

Luf. 46.

Det blå majstång är en så pass gammal sak på denna lek att ingen barn med säkerhet minns sig när den infördes. Stången hämtades från skogen varje midsommars. Likgiltigt är vad fräddag, men hög och ställig skulle den vara. Fräddet högs och kvitades i skogen och anlagren barn det hem är storkunglingar. Mycket bör transporteras fram (och eller förbörj) och man skulle allas hjälpas åt att klä den.

Lov tillsammans med midsommarsdagens vilda blommar gjorda säkerheten majstången exponerande för ungdomarna. Färdig såg den väl ut som denna husa sett på bild. Efter några dagar blev alltsammans ned och hästades bort, för att ingo upprepa del samma nästa år.

Sedan med majstång har varit bortlagt i denna lek och omhins fört år, men de senaste två åren har det ända blivit bliva ganska allmänt att man reser upp en liten stång för barnen att leka

ACC. N:R M. 11634: 2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

omkring. Något motstånd från prästerskapet har
nog icke möjlighetsresandet mött, då är det mera
troligt att det avskaffades eller kunde sedan de
stora väckelserna giva fram även på deras
best. By dylika tillställningar skulle säkerligen
icke den rörelsen försvaga.

Bygga lörhyddor är också en gammal sed som
brukades för vid midsummar, men även den är
avskaffad för trottis eller fyrstis är tillbaka

Luf. 66.

Sågarer och lakeätt om kyrkklockorna.
Kyrkklockornas barys här i Markaryd. Likasom
i närgränsande socknar, sin sager att förläsa.
Man berättar att en jätte då han hörde kyrkklockan
blev arg och i sin förbittring kastade han en
sten mot kyrkan, dess bälte gräffade ike stenen
då avståndet var för långt. Han stod nämligen
i Tinneryd och kastade stenen, men denne hann
ike längre än till Tinneryd (en by i Markaryds
socken) och där finnes den ännu.
Andra berättar att klock-rövade kyrkklockan och
och kastade den i klocksjön (en sjö med det
namnet ungefär trehundra meter från
kyrkan) Lissa lakeätt är från så pass gamla
tider att ingen nu berömda kan med fullt tillrä-
ckliga berättar hur det var. Så berättas man också om
att danskarna rövade i kyrkan och bland annat
över Laga en klocka. Lissa blev på något sätt

alerförel och att det var två män Svren i Skerud
och Nils i Kihult som transporterade den tillbaka
för vilket de fick 22 daler vardera.

Oft man gör noggakt på kyrkklockornas krus-
de ringde vid olika tillfällen minnes jag tydligt.
Glödes det vackert och tydligt sade man att den
dock var salig. Ringdes det slarvigt sådes det
det är någon från Kalligården som är död för
klockornas gå så jämt. Hanske detta senare också
var faktiskt. Vid eldsvåda anlades också kyrk-
klockorna och det förekom då klämtning så folket
förstod vad det gällde. I vanliga fall brukte
man att klockorna såde långt längre när de ringde.
men jag erindras mig nu vad prästen lärde oss
när vi gick i konfirmandskolan då han sade
vet ni vad kyrkklockorna säger när det ringes
Hann till dödet, hann till ordet, hann till helga nattvard-
bordet, hann från jodens kväl och skid, hann till himlens fura
pid